

For os er særligt personlige hjælpemidler, der skal kompensere for et handicap, en så væsentlig ting for den enkelte bruger, at der er alle gode grunde til at sikre brugeren maksimal indflydelse også på leverandørvalget. I Venstre erkender vi nemlig vigtigheden og betydningen af den særlige personlige kontakt mellem bruger og hjælpemiddelleverandør, og det er derfor naturligt for os, at den enkelte bruger har et frit leverandørvalg.

Som udgangspunkt har vi naturligvis fuld tillid til, at kommunerne enten via aftale eller via udbud kan anvise en leverandør, der kan leve op til de krav og forventninger, den enkelte bruger har. Vi har også stor forståelse for, at kommunerne indgår den slags aftaler for at styre økonomien på området.

Forslaget rykker derfor heller ikke ved kommunernes adgang til at indgå sådanne aftaler, men det udgangspunkt ændrer jo ikke ved, at der skal være en alternativ mulighed, en frihed til at vælge anderledes for den eller dem, der af personlige grunde ønsker noget andet, f.eks. fordi man igennem en årrække har oparbejdet et personligt tillidsforhold til en bestemt leverandør.

Med den model, et flertal i udvalget har peget på, kombineres begge hensyn, hensynet til brugerens indflydelse og hensynet til den kommunale økonomi. Vi stiller os derfor også helt, helt uforstående over for, at forslaget skulle medføre årlige meromkostninger på 76 mio. kr. Tværtimod.

Vi undgår med dette forslag, at markedet for personlige hjælpemidler slås i stykker og monopoliseres, så al priskonkurrence i fremtiden udviskes. Min påstand, der, indtil det modsatte bevises, må have samme værdi som ministerens påstand, er derfor, at der ikke på sigt vil være meromkostninger ved forslaget.

For at kunne fikserne det beløb, en bruger skal kunne tage med sig, hvis man vil stemme med fødderne, vil kommunerne jo blive ansporet til at indgå aftaler på området, og de leverandører, der ikke omfattes af disse aftaler, vil naturligvis bestræbe sig på at kunne matche aftalepriserne. Gør de ikke det, vil det frie valg jo medføre en egenbetaling, som vil begrænse omfanget af brugere, der vælger noget andet end det kommunale udgangspunkt. Derved sikrer vi en løbende konkurrence på pris og kvalitet til glæde for alle brugerne og den kommunale økonomi.

Så også ud fra en økonomisk overvejelse kan vi i Venstre derfor anbefale lovforslaget til vedtagelse, selv om jeg gerne vil understrege, at økonomien her er det sekundære i forhold til det menneskeligt rimelige i, at den enkelte ikke skal underkaste sig andres valg.

Per Stig Møller (KF):

Da Det Konservative Folkepartis ordfører, fru Karen Højte Jensen, ikke har kunnet være til stede, skal jeg tillade mig at levere hendes ordførertale.

Det Konservative Folkeparti er særdeles tilfreds med, at et flertal i Folketinget nu er blevet enige om at sikre, at handicappede, som har behov for et særligt personligt tilpasset hjælpemiddel, sikres frihed til selv at bestemme, hvem der skal levere hjælpemidlet.

Denne sag blev allerede i folketingsåret 1994-95 behandlet i forbindelse med beslutningsforslag nr. B 58, og vi må sige, at Det Konservative Folkeparti sammen med andre oppositionspartier har været meget langmodige med socialministeren.

Ministeren har jo været stillet utallige spørgsmål og været i samråd, og flertallet har gang på gang – det siger jeg også, så Socialdemokratiets ordfører kan høre det – forsøgt at få ministeren i tale, men sandheden er, at ministeren har været alt for passiv. Derfor har et flertal uden om regeringen pålagt ministeren at fremsætte det foreliggende forslag.

Det er naturligvis vigtigt, at den handicappede ikke henvises til at være en brik i systemet, som der bare efter forgodtbefindende kan flyttes rundt med, og sådan er det jo i mange tilfælde blevet. Der er adskillige eksempler på, at systemet har frataget den handicappede selvbestemmelsesretten. Det er menneskeligt set uværdigt.

Forslaget omfatter hjælpemidler, som har en særlig karakter, nemlig kropsbårne eller individuelt fremstillede hjælpemidler som f.eks. ortopædiske sko og proteser, altså hjælpemidler, hvor det er helt afgørende for den handicappede at have et tæt og personligt og tillidsfuldt forhold til den, der skal fremstille hjælpemidlet.

Kommunen kan beslutte, at den handicappede selv anskaffer hjælpemidlet, således at den økonomiske støtte ydes efter regning. Ønsker en kommune at indgå leverandøraftale, vil den handicappede få ret til at fravælge leverandøren og vælge sin egen hidtidige leverandør og dermed få refunderet et beløb svarende til den pris, kommunen kunne få hjælpemidlet for. Indgås